

Arrest

nr. 164 123 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen werden op 21 augustus 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2015 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2015 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Z., M. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer op een gemeenschappelijk adres verblijven sedert 05.03.2013.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding tussen betrokkenen inmiddels werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 19.11.2013. De echtscheiding werd op 10.02.2014 te Brussel overgeschreven in de registers.

Op 10.12.2014 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moot toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980:

Volgende documenten werden aangebracht:

- *medisch-attest van het AZ Monica voor Z., M. botcontrole dd. 08.05.2012. Uit het attest blijkt dat betrokkene geen afwijking heeft aan de voeten. Dit is geen bewijs van integratie.*
- *een getuigschrift certificaat verworven competenties na individuele beroepsopleiding. Afgeleverd op 27.07.2012 te Antwerpen. Dit toont enkel aan dat betrokkene werkwilgig is en niet wil afhangen van de overheid;*
- *kwaliteitscertificaat van teledienst Telenet betreffende een installatie van een Mediatoestel; dit toont enkel aan dat betrokkene wenst gebruik te maken van de beschikbare communicatiemiddelen;*
- *attest van inburgering Maatschappelijke oriëntatie. In het inburgeringscontract werd vastgesteld dat het programma maatschappelijke oriëntatie met regelmaat werd gevolgd. Aangezien het volgen van Nederlandse les en het volgen van een inburgeringsprogramma een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*
- *geregistreerd huurcontract dd. 09.07.2014 (...). Betrokkene is sinds 10.09.2014 ingeschreven op een ander adres. Dit toont niet aan dat betrokkene geïntegreerd is, enkel dat hij een woonplaats heeft.*
- *arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd, voltijdse tewerkstelling met aanvullende loonbrieven. Dit is onvoldoende bewijs van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een inkomen/job is een basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en niet afhankelijk te zijn van de Belgische overheid.*

Gezien betrokkene ervoor koos om niet meer bewijzen voor te leggen, is het voeren van bovenstaande onderzoeken naar onder andere de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, niet mogelijk. De situatie van betrokkene is niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. ("Het komt betrokkene evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren cfr. RvV 19.09.2014, nr. 129.755)

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/72, § 1, eerste lid en artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dient verweerder aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. De Raad stelt vast dat aan verweerder op 12 oktober 2015 een afschrift van het verzoekschrift werd bezorgd per drager en dat hij ervan in kennis werd gesteld dat hij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratieve dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat verweerder noch een nota met opmerkingen, noch een administratief dossier heeft toegestuurd.

Er dient derhalve toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht worden, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, °1 en laatste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Voldaan aan de voorwaarden uit artikel 42 quater Vreemdelingenwet

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende draagkrachtig is en in strijd is met de wet, daar uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat rekening werd gehouden met de uitzonderingen die gesteld worden in artikel 42^{quater} §4 Vreemdelingenwet.

De wet stelt namelijk dat: "Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in § 1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing:

1 ° indien het huwelijk (...) bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding (...) van het huwelijk (...), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minsten één jaar in het Rijk. (...) en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40 §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico 's in België dekt, (...). "

Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden om onder deze uitzondering te vallen.

Verzoeker was langer dan drie jaar getrouwd met zijn vorige echtgenote. (stuk 4) Zij hebben tot 5 maart 2013 samengewoond, waardoor verzoeker voldoet aan de minimumperiode van één jaar (zie motivering in stuk 1). De echtscheiding werd pas op 10 februari 2014 te Brussel overgeschreven in de registers (zie motivering stuk 1). Hiernaast heeft verzoeker al meer dan drie jaar een vaste baan dat voor een voldoende groot inkomen zorgt (stukken 2 en 5). Bovendien is verzoeker aangesloten bij een ziektekostenverzekering en beschikt hij over een hospitalisatieverzekering (Stuk 6).

In de beslissing wordt enkel gekeken of verzoeker voldoende is geïntegreerd in België en over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet afhankelijk te zijn van de Belgische sociale zekerheid. Doch, dit wordt niet als voorwaarde gesteld en verzoeker valt onbetwistbaar onder de gestelde uitzondering in artikel 42^{quater} §4 Vreemdelingenwet.

Bovendien betwisten wij het feit dat verzoeker niet voldoende is geïntegreerd in België. Niet alleen heeft hij verschillende inburgeringscursussen met goed gevolg afgerond (stukken 7 en 8), hij is ook al jaren aan het werk bij dezelfde werkgever (stuk 2) na het succesvol volgen van een beroepsopleiding (stuk 8). Hiernaast huurt hij ook al enkele jaren een woning (stuk 9) en heeft hij verschillende familieleden wonen in België (stuk 3). Tenslotte heeft hij ook een lening afgesloten bij een bank van € 15.000 (stuk 10).

Een administratieve overheid moet voordat er een beslissing genomen wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de zaak en dit op basis van de gestelde voorwaarden in de wet. De verwerende partij beschikte bovendien over alle gegevens om een positieve beslissing jegens verzoeker te nemen. Daar de beslissing op foutieve gronden is gebaseerd en de gestelde voorwaarden niet werden getoetst en zorgvuldig werden afgewogen, dient men te concluderen dat er een schending is van artikel 3 van de wet Formele Motivering alsook het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient daarom wegens schending van artikel 3 Wet Formele Motivering en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur te worden vernietigd."

Verzoeker acht de bestreden beslissing onvoldoende draagkrachtig en in strijd met de wet, aangezien uit de motivering ervan geenszins blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij onbetwistbaar zou vallen onder deze bepaling en aan alle voorwaarden van deze uitzonderingsgrond zou voldoen. Zo stelt hij langer dan drie jaar getrouwd geweest te zijn met zijn voormalige echtgenote, hetgeen blijkt uit enerzijds de huwelijksakte met mevrouw S.Z. van 18 februari 2010 die hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd, en anderzijds uit de motivering van de bestreden beslissing. Daarnaast stelt hij al meer dan drie jaar een vaste baan te hebben waaruit hij een voldoende groot inkomen ontvangt en stelt hij aangesloten te zijn bij een ziekteverzekering, hetgeen blijkt uit de arbeidsovereenkomst, de loonfiches en het bewijs van een ziektekostenverzekering en hospitalisatieverzekering die hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing alleen wordt onderzocht of hij voldoende is geïntegreerd in België en over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet afhankelijk te zijn van de Belgische sociale zekerheid, hoewel dit in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet niet als voorwaarde wordt gesteld. Hij wijst erop dat een administratieve overheid voordat een beslissing wordt genomen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de zaak en dit op basis van de gestelde voorwaarden in de wet. Nu de gestelde voorwaarden niet zorgvuldig zouden afgewogen zijn, dient men volgens verzoeker te concluderen tot een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de voornoemde wet schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, op grond van waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° (...);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit bovenstaande bepaling, meer bepaald uit § 1, eerste lid, °4 ervan, blijkt dat de gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van zijn recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van een burger van de Unie die hij begeleid of vervoegd heeft, wanneer dit huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard.

Uit § 1, derde lid van deze bepaling blijkt dat de gemachtigde in dit geval rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In § 4 van deze bepaling wordt gesteld dat deze regel aangaande de beëindiging van het verblijf niet van toepassing is indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, en indien betrokkene kan aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

De Raad herinnert eraan dat overeenkomstig artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht worden, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn, nu verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn heeft toegestuurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt *in casu* dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker en zijn voormalige echtgenote niet langer op een gemeenschappelijk adres verblijven sinds 5 maart 2013, en dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding tussen betrokkenen werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 19 november 2013 en dat deze echtscheiding op 10 februari 2014 te Brussel werd overgeschreven in de registers.

Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de gemachtigde op 10 december 2014 bij verzoeker bewijzen heeft opgevraagd om zijn situatie te onderzoeken in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt meer dan drie jaar met zijn voormalige echtgenote getrouwd te zijn geweest, waarvan meer dan een jaar in het Rijk, hetgeen hij wenst te staven door te verwijzen naar hun huwelijksakte van 18 februari 2010 die hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd en naar de motivering van de bestreden beslissing, die immers vermeldt dat verzoeker en mevrouw S.Z. hebben samengewoond tot 5 maart 2013 en dat de echtscheiding pas op 10 februari 2014 in de registers werd overgeschreven. Hij wijst er eveneens op dat hij voldoet aan de vereisten van het werknemer zijn of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

De Raad stipt aan dat louter uit de motivering van de bestreden beslissing, bij afwezigheid van een administratief dossier, uit de vaststellingen van de gemachtigde dat de betrokkenen niet langer op hetzelfde adres verblijven sinds 5 maart 2013, dat de echtscheiding op 19 november 2013 werd uitgesproken en de echtscheiding op 10 februari 2014 werd overgeschreven in de registers, niet kan worden afgeleid of verzoeker al dan niet drie jaar getrouwd was op het moment dat de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk aanving. De Raad kan uit de samenlezing van de bestreden beslissing en het betoog van verzoeker evenmin afleiden dat verzoeker klaarblijkelijk niet aan de uitzonderingsbepaling heeft voldaan, zodat zijn belang bij het betoog blijft staan. Zoals verzoeker aanvoert, blijkt in elk geval nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde verzoekers situatie zorgvuldig heeft beoordeeld in het licht van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet en blijkt evenmin dat hij middels een nauwkeurig onderzoek de beslissing heeft voorbereid.

De gemachtigde heeft het de Raad bovendien onmogelijk gemaakt om op basis van het administratief dossier na te gaan of hij voor het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van de uitzonderingsbepaling in artikel 42^{quater}, § 4, 1° en laatste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad kan immers niet vaststellen of de gemachtigde verzoeker heeft uitgenodigd om, naast de bewijzen die hij blijktens de bestreden beslissing op 10 december 2014 bij verzoeker heeft opgevraagd om zijn situatie te kunnen onderzoeken in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, eveneens de nodige stukken voor te leggen in het licht van de uitzonderingsgrond in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet waarop verzoeker meent beroep te kunnen doen. Deze informatie had de gemachtigde nochtans noodzakelijkerwijs nodig alvorens te kunnen uitmaken of het verblijf al dan niet kon beëindigd worden.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Om die reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing dient om de bovenstaande redenen te worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES